

[Landbrugsministeren.]

maa være en Hovedbetragtning i dette Spørgsmaal, vi her drøfter.

Hvis man ikke har nogen Forvisning om, at Forholdene for Husmandsbrugenes Produktion er gunstigere paa det udenlandske Marked end for det store Brugs Produktion, mener jeg ogsaa, at man absolut maa betænke sig to Gange, før man fremsætter et saadant Lovforslag. Men det er min Opfattelse — det har jeg sagt tidligere, men skal gentage det overfor det ærede Medlem —, og denne min Opfattelse synes jeg er bestyrket i høj Grad af de sidste 30 Aars Udvikling, at selv om vi nu har Vanskeligheder i Landbruget for at skaffe Balance i Økonomien, er der vist ingen, der kan paastaa, at den Produktion, som Husmandsbruget er baseret paa, nemlig Fedevareproduktionen, ikke baade har klarer sig og for Øjeblikket klarer sig og har Udsigt til i den kommende Tid at klare sig bedre end den Produktion, som fortrinsvis de store Brug maa leve paa.

Naar det er Tilfældet, mener jeg, at det er fuldt forsvarligt, og det er en Forpligtelse af Hensyn til Beskæftigelsesproblemet, som jo i høj Grad vil lattes derved, at faa udstykket i Stedet for at bevare de store Brug.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Hansen spurgte mig, om jeg ikke gentagne Gange har faaet Henvendelse fra det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen om Jord, der var tilbudt Jordlovsudvalget til rimelig Pris. Jo, det har vi gentagne Gange, og saa har vi ogsaa købt den, saa har der været Enstemmighed i Jordlovsudvalget og Ministeriet om at købe denne Jord, og det er ogsaa vor Hensigt, hvis Lovforslaget vedtages, fortsat at bære os ad paa samme Maade. Men det, som jeg nævnte i Gaar, det var, at foruden Tilbud om den Jord, som er købt, og som Jordlovsudvalget har fundet det forsvarligt at købe, er der kommet en Række Tilbud — men ikke tilnærmelsesvis det Antal, som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen anfører — om Jord, men til Priser, som Jordlovsudvalget har nægtet at købe til, fordi det ansaa det for at være ganske uforsvarlige Priser. Og det var ikke et enkelt løsevet Udtog heraf, jeg citerede i Gaar, det var samtlige de Resultater, der foreligger, hvor det kan paavises, hvad Jordværdien er for det paagældende Areal, og hvad Salgsprisen er. Det omtalte jeg i Gaar, og jeg skal derfor ikke gentage det i Dag.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen udtalte, at han ikke var sikker paa, at disse

Tal var rigtige. Det vidner om en personlig Omgang med Sandheden saa letsindig, at jeg ingenlunde skal komme ind i en Diskussion om disse Ting med ham.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Hansen sagde yderligere, at det Forskelsbeløb, som Venstre har foreslaaet, vil være af meget ringe Betydning, jeg forstod det paa den Maade, at han mente økonomisk for Statskassen. Det maa det ærede Medlem endelig ikke tro; hvis han er gaaet ind paa Lovforslaget med den Motivering, vil det blive ham en uhyre Skuffelse, det kan han være overbevist om.

Hvis der oprettes f. Eks. ca. 1 000 Brug, kan man være forvisset om, at saa slipper vi ikke med mindre end med ca. 3 000 Kr. i Forskelsprioritet for hvert Brug, og det er 3 Mill. Kr. i direkte Statstilskud, som man paa den Maade giver tilsyneladende til de paagældende Husmandsbrug, men i Realiteten til dem, der sælger Jorden. Og hvad der er værre, det er, at hidtil har man dog haft det saaledes, at naar Husmanden skulde købe Jord hos en Jordsælger, var han i højeste Grad interesseret i at købe Jorden saa billigt som muligt, men det vil ikke længere være Tilfældet; og det er dog givet, at det i nogen Grad er en Regulator for, at Jorden ikke gaar alt for højt op i Pris.

Denne Regulator opgives aldeles ved Venstres Lovforslag, for efter det faar Køberen saa godt som ingen Interesse i at faa Jordprisen ned, tværtimod, Staten betaler det, der ligger over Jordværdien, enten det er 10, 20, 50 eller 100 pCt. Den Regulering nedad, som oftest ligger i, at Køberen skal betale og forrente Beløbet, og derfor maa sige til sig selv: Hvis det er for dyrt, maa jeg lade være med at købe — den er forbi, hvis Venstres Lovforslag gennemføres.

Derfor er der ingen Tvivl om, at dette Lovforslag vil betyde en langt større Forskel mellem Jordværdien og Salgsprisen end den, vi har kendt, og som jeg omtalte i Gaar, og som ingen vil benægte er en meget stor Forskel.

Saa er der en Ting til. Man skaber her en Fristelse for Køberen og Sælgeren til at dele det Forskelsbeløb, der her er Tale om, og det vil jeg ingenlunde være med til at tage Ansvaret for. Naar Køberen og Sælgeren nemlig bliver enige om at fastsætte en Pris, der ligger højere end den, Sælgeren egentlig godt vilde sælge til, og de saa deler Beløbet, hvem kan saa kontrollere det, hvem kan afgøre, at noget saadant har fundet Sted? Jeg vil ikke paastaa, at det